

В. Нечипоренко

НА ІНШИЙ БІК ВУЛИЦІ

«Кінцевий бенефіціар»

Київ

2020

[>>>](http://kniga.biz.ua) Купить книгу на сайте [>>>](http://kniga.biz.ua)

УДК 821.161.2'06-31

А3 Н59

Усі права захищено.

Жодна частина цієї книги не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

В. Нечипоренко

На інший бік вулиці. — Київ : «Кінцевий бенефіціар», 2020. — 160 с.

ISBN 978-966-97942-1-5

Щоб зробити життєво важливий, можливо, доленосний, крок, нам часто не вистачає сміливості, знань, зрілості...

А деколи, аби «перейти на інший бік вулиці», потрібно отримати неочікуваного і болючого стусана від власної долі.

УДК 821.161.2'06-31

А3 Н59

ISBN 978-966-97942-1-5

© Нечипоренко В., 2020

© Кінцевий бенефіціар, 2020

[>>>](http://kniga.biz.ua)

ПЕРЕДМОВА

(від Видавця)

У сценарному мистецтві є одне важливе правило: головний герой фільму в кінці має змінитись. Його почуття, погляди, переконання чи уподобання повинні зазнати трансформації.

Інакше вам глядач не повірить.

Ця історія саме про таку трансформацію головного героя. Він проходить доволі неочікуване, складне та небезпечне випробування. І у фіналі таки змінюється... перейшовши на інший бік вулиці.

У книзі висловлено багато вартих уваги думок. А між рядками досить відверто піднята надзвичайно важлива проблема дуже багатьох із нас...

Нам так важко наважитись...

Ми цій історії повірили. І настільки, що впевнені — вона в майбутньому варта екранізації.

То як?

Ви готові перейти на інший бік ВАШОЇ вулиці?

ГЛАВА 1

Привіт, Іро! Це Сергій Опалайко!
Як справи? Давно не спілкувалися!
Це мій новий номер. Пиши, дзвони сюди :)

В Місті починався новий день. Новий осінній день. Перший день жовтня 2011 року. Вже давно із завершенням пори відпусток на вулиці повернулися затори — одна з ознак розвитку банківського кредитування купівлі автомобілів. Тому, кожен ранок робочих днів починався із повільним рухом дорогами Києва корейських мікролітражок (секретарі, менеджери із стажем роботи до трьох років та розвізники піци). Серед них поважно просуваються німецькі та чеські ліфтбеки і седани (менеджери із стажем роботи більше трьох років, начальники відділів і департаментів, старший керівний офіцерський склад правоохоронних органів на службових авто). І об'їжджають ці черги світового автопрому біля світлофорів по зустрічних смугах японські позашляховики (голови і заступники правління, депутати, судді).

8:45 ранку. Звичайний ранок звичайного робочого дня. Тротуари вулиць Києва нагадують театральні сцени із безкоштовними виставами non-stop. Виставами, переважно, «одного актора». Офісні прибиральниці на виході з відділень банків вибивають віниками килимки. Паркувальники рахують перші гроші нового дня, які ще хвилину назад лежали у гаманцях менеджерів, що паркують свої автівки на залишках вільного місця проїжджих частин, тротуарах і пішохідних переходах. Офіціанти невеличких кав'ярень звичними рухами розставляють стільці і столи на вулиці біля вікон кафе, незважаючи на те, що тепла осінь є доволі небезпечною своєю мінливою погодою.

У такі моменти пригадуються ліричні пісні на осінню тематику... Пригадуються, але не всім (думки більшості перехожих в цей момент байдужі до мистецтва на користь буденних робочих роздумів). Навіть, складалось враження, що такі пісні зараз пригадуються лише одній людині в цьому Місті — мені — Опалайку Сергію. Ще вчора о 17:59 молодому юристу в приватному юридичному бюро, але який вже о 18:00 поклав на стіл охоронцю-вахтеру електронну картку-перепустку в офіс. Думаючи, що назавжди, хоч перед цим і отримав оптимістичну фразу від трохи пригніченого шефа: «У мене до тебе претензій немає, але час зараз такий... Зрозумій мене... Коли криза мине, клієнтів побільшає — передзвоню тобі». В цій ситуації радувала лише порядність шефа, що набула форми повного розрахунку і навіть бонусу.

А сьогодні зранку я вийшов на вулицю, щоб просто відчути як це — бути не учасником ранкової суєти і біганини, а лише мимовільним спостерігачем за цим. Раніше я мріяв про таке спостереження, поспішаючи до суду або просто запізнюючись в офіс. А зараз сам повільно проходжу по тротуару, ненавмисно заважаючи своїм спокоєм і замріяністю іншим менеджерам, яких ще не торкнулися реалії світової фінансової кризи через звільнення.

Можливо воно й добре, що звільнили. Сам би навряд чи відважився. Хочеться спробувати щось нове. Є час обрати на сайтах працевлаштування хорошу вакансію або спробувати себе в іншій сфері, якщо вдасться. Як це не дивно, але якимось непомітно починали набридати ці суди, де від представника сторони нічого не залежить. Набридла наша нелюдська система роботи державних органів, де все створене для того, щоб навіть в кількогадинний «прийом громадян» громадянин так і не зміг потрапити на прийом через колосальну чергу. Набридають поступово обличчя багатьох куплених іншою стороною суддів, які вже знають, яке буде рішення суду і слухають мене лише через те, що

я маю право виступу в судових дебатах. Набридають. Набридають... Набридають... Неможливо поки що у нас грати за правилами, по-чесному...

Ловлю себе на думці, що сьогодні зранку у мене ще жодного разу мимоволі не смикнулася верхня повіка (що було поганою ознакою психологічного стану в останні місяці роботи). Цікаво, чи зникло здригання і прискорення серцебиття від звуку офісного телефону або появи шефового П.І.Б. на екрані мобільного під надписом «Вхідний виклик»?

Мене пробудив приємний запах кави, що виходив з однієї з кав'ярень. Пробудив і здивував тим, скільки я вже встиг пройти, розмірковуючи і не помічаючи напрямку свого руху. Ні, не можу втриматись і заходжу до закладу. Відвідувачів немає, відчувається ранкова прохолода провітрюваного приміщення.

— Добрий день!

Що ж це я кажу — який же це день? Поки що ранок, напевно.

— Добрий день!

— У вас так гарно кавою пахне! — вирвалось у мене. Фраза-нісенітниця. Як можна таке ляпнути? Давай викручуйся! Але мила дівчина мене випередила:

— Це наша нова кава. Спробувати встигли лише співробітники. Пропоную і вам скуштувати — будете першим відвідувачем, хто її спробував! — весело, не по-ранковому і майже скоромовкою промовила продавчиня.

Через хвилину я вже сидів за столом із філіжанкою запашної кави (саме з «філіжанкою», а не просто з чашкою, оскільки кав'ярня оформлена як фрагмент Львова у центрі Києва).

Що робити? Думки випереджали одна одну, не набираючи ясної форми. Грошей вистачить на пару місяців. Може з'їздити кудись відпочити? Карпати? Поки сезон лижні не почався можна там просто подихати свіжим повітрям

і з житлом проблем не буде. В Крим? На оксамитовий сезон? Ні — море вже, напевно, холодне. За кордон щось не тягне, та й дорожувато буде. До речі, про закордонний вояж не думалось ... Треба передзвонити Олегу — завзятому мандрівникові, двадцятип'ятирічному працівнику Національного олімпійського комітету, сину президента будівельної компанії. І Омеляну — молодому спеціалістові у сфері фінансів, перспективному вихідцю із Львівської області, який завдяки розуму та комунікабельності зміг отримати багато грантів і об'їздити пів світу. З Олегом і Омеляном, моїми давнішими друзями, я завжди бачусь втрьох — якимось так склалось. Зазвичай разом організуємо ланч або перегляд футболу. А зараз хочу просто без особливого приводу з ними поспілкуватись.

— Привіт, Олеже! Це Сергій!

— О, вітаю! У тебе новий номер?

— Так, колишній довелося здати — він був корпоративний. Зараз я вже там не працюю.

— Ого, то в тебе новини!

Після цієї фрази ми завжди призначали зустріч. Так сталося й цього разу — тепер я вже знаю свої плани на вечір.

А перший день жовтня продовжувався і найвагомішою його подією мала стати щойно призначена зустріч. Найвагомішою тому, що незвично сприймався цілком вільний час посеред робочого дня. Вільний час, омріяний колись під час робочого цейтноту.

Час до вечора йшов незвично довго. Майже так само довго, як післяобідній час у п'ятницю у середньостатистичного менеджера. І хоча цей день був присвячений відвіданню улюблених місць — Володимирської гірки, фундаменту Десятинної церкви, Пейзажної алеї і Софійської площі, для мене він запам'ятається лише похмурою жовтневою дниною із незрозумілим, неспланованим графіком. Навіть здавалося, що цей день так і залишиться лише цифрою в календарі

одного року серед тисяч інших цифр на календарях років мого життя. Але щось беззвучно підказувало, що цей день не закінчиться звичайно. Інтуїція непомітно вступала у свої права і тривожно, навіть дещо настирно заспокоювала, що вчорашнє звільнення з роботи це не кінець життя, а навпаки, можливо, це початок нового незвіданого, чогось нового. Це, зрештою, лише початок якихось принципово нових подій. Чогось такого, що спроможне справити значне враження. Так здавалося.

ГЛАВА 2

Привіт! Дійсно, давно не спілкувалися!
У мене все ок. Можна побачитися!

Так день і пройшов у пішій прогулянці Містом без особливих думок і висновків. Променад дійшов до свого завершення біля входу до нашого з Олегом і Омеляном давнього улюбленого місця зустрічей — пабі недалеко від площі Льва Толстого. Не доходячи п'ятдесяти метрів, вже бачу дві фігури друзів — звична ситуація для наших зустрічей, де я зазвичай трохи запізнююсь через свою недосконалу організованість. У пабі нас вже чекає столик.

— Олеже! Замовляєш алкогольне пиво?! Ти ж за кермом!

— Ні, сьогодні я пішки. Набридло у заторах час і пальне палити. Декілька днів на метро поїжджу. Хоч це й екстрим ще той!

«Мабуть, дійсно набридло», — подумав я. Повноприводне авто представницького класу із автоматичною коробкою передач — іграшка не для бідних. Хоча фінансове питання для Олега — типового представника золотої молоді — не головний аргумент. Тут важливий час. А заради нього можна й у метро спуститися кілька разів.

При цьому схоже на те, що я зачепив болючу тему, оскільки Олег захопився:

— Кажуть, що столиця не розрахована на таку кількість авто, тому й постійні затори. А я вважаю, що тут справа не в кількості авто, а в кількості офісних менеджерів, які змогли собі дозволити перший внесок по кредиту на авто і як господарі життя їздять на роботу вже на чотирьох колесах. При цьому тішать себе тим, що це їх автівки, хоча чудово розуміють, що до поняття «моє авто» їм ще треба два-три роки щомісячно звітувати банку про свій добробут... У грошовому еквіваленті.